

Ανακοίνωση

για τη μη κατάθεση στεφανιού από την κ. Διαμαντοπούλου

Η Υπουργός που συγχώνευσε σχολεία (και προσεχώς ΤΕΙ και ΑΕΙ), που άφησε τους μαθητές χωρίς βιβλία, που δεν διόρισε για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια ούτε έναν πανεπιστημιακό δάσκαλο empaίζοντας εκατοντάδες εκλεγμένους συναδέλφους, που περιέκοψε δραματικά τους προϋπολογισμούς της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και τις πιστώσεις των συμβασιούχων διδασκόντων θέτοντας σε κίνδυνο τη λειτουργία των ιδρυμάτων, που κατέλυσε τη συνταγματικά κατοχυρωμένη αυτοτέλεια των πανεπιστημίων, που στέρησε την πρόσβαση των Ελλήνων ερευνητών στις διεθνείς επιστημονικές βιβλιοθήκες, και όλα αυτά δήθεν για οικονομικούς λόγους (την ίδια στιγμή βέβαια «περίσσευαν» 44 εκατ. ευρώ για κουπόνια φοίτησης σε ΙΕΚ), δεν πρέπει να στεναχωριέται. Βάζοντας ταφόπλακα στη δωρεάν παιδεία θα έχει την ευκαιρία να καταθέσει πολλά στεφάνια στο μέλλον στη μνήμη της.

Προς το παρόν, αντί στεφανιού, η κυρία Διαμαντοπούλου καταθέτει την «αλήθεια», τη δική της αλήθεια: *ότι την επέτειο του Πολυτεχνείου την καπηλεύονται οι μειοψηφίες*. Το ίδιο ακριβώς επιχείρημα χρησιμοποίησε και η χούντα για να στείλει τα τανκς το 1973. Και δεν είναι τυχαίο ότι στη σημερινή κυβέρνηση μετέχουν οι νοσταλγοί της χούντας, ούτε ότι η σημερινή κυβερνητική πλειοψηφία είναι η ίδια που υπερψήφισε το νόμο της τον περασμένο Αύγουστο – αλλά ούτε ότι το τρίπτυχο «**Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία**» είναι πάλι επίκαιρο στους δρόμους της Αθήνας, ούτε ότι το σύνολο των πανεπιστημιακών οργάνων χαρακτήρισε το νόμο της «*θεσμική εκτροπή*».

Σε κρίσιμες καταστάσεις όπου γίνεται εμφανής η διάσταση της εξουσίας με το λαϊκό αίσθημα, τα λόγια και τα έργα της είναι κατά βάση τα ίδια, ανεξάρτητα από τα πρόσωπα ή την τυπική μορφή του πολιτεύματος. Ελλείψει κοινωνικής συνοχής ή ανοχής, η καλλιέργεια του φόβου είναι το τελευταίο της καταφύγιο. Κι όταν ο φόβος ξεπεραστεί, από ελπίδα ή από απελπισία, οι μέρες της εξουσίας είναι μετρημένες.

Συσπείρωση Πανεπιστημιακών

17 Νοέμβρη 2011